

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

BROJ: 49 0 P 050600 21 GŽ

Novi Travnik, 09.06.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Davor Kelava, kao predsjednik vijeća, Alma Islamović i Nijaz Krnjić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice A. S., kći P. iz K., ulica ..., koju zastupa punomoćnik Jadranko Lukić, advokat iz Kiseljaka, ulica Banjska b.b., protiv tuženog „BFS“ d.o.o. Kreševo, Resnik b.b., Kreševo, zastupan po punomoćniku Emiru Burak, advokatu iz Travnika, ulica Bosanska – Lamela III, radi naknade štete, vrijednost spora 60.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Kiseljaku, broj 49 0 P 050600 19 P od 02.12.2020.godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.06.2021. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana te se potvrđuje presuda Općinskog suda u Kiseljaku, broj 49 0 P 050600 19 P od 02.12.2020.godine.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda obavezan je tuženi da tužiteljici na ime naknade štete plati iznos od 57.474,29 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 02.12.2020. godine, kao dana donošenja presude, pa do isplate i da joj naknadi troškove postupka u iznosu od 5.368,70 KM, sve u roku od 30 dana, dok je sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva, a preko gore dosuđenog, to jest u iznosu od 51.577,32 KM tužiteljica odbijena.

Protiv ove presude i to u dosuđujućem dijelu, tuženi putem punomoćnika je blagovremeno izjavio žalbu kojom istu pobija u cijelosti iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku s prijedlogom drugostepenom sudu da usvoji žalbu i preinači pobijanu presudu na način što će u cijelosti odbiti preinačeni tužbeni zahtjev ili da istu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak uz dosudu troškova po izjavljenom pravnom lijeku. U obrazloženju žalbe se sadržajno ukazuje na povredu odredaba člana 8. i 191.stav 4. Zakona o parničnom postupku, da prvostepeni sud nije dao činjenične i pravne razloge za donošenje ovakve presude koja je kontradiktorna kako u odnosu na izvedene dokaze, tako i u samom obrazloženju. Pobijana presuda je pravno neodrživa jer usvajanjem ovakvog tužbenog zahtjeva i održavanjem istog došlo bi do neosnovanog bogaćenja na strani tužiteljice. Prvostepeni sud pobijanu presudu temelji na nalazu i mišljenju vještaka šumarske struke čiji je zadatak vještačenja bio da utvrdi vrijednost posječene i neposječene

drvene mase i vrijednosti zemljišta na parceli tužiteljice označenoj kao k.č. broj 1222/1 k.o. ... Vještak šumarske struke je u svom nalazu i mišljenju utvrdio da vrijednost posjećene drvene mase, ne posjećene drvene mase, kao i vrijednost zemljišta iznosi 109.051,61 KM s tim što je isti izašao van okvira vještačenja navodeći da je na cjelokupnoj nekretnini tužiteljice pričinjena šteta otvaranjem kamenoloma, nemogućnosti gospodarenja šumom zbog bezbjednosti ljudi i materijalno tehničkih dobara angažovanih na gospodarenju predmetnom parcelom. Po ocjeni žalitelja nejasno je kako je prvostepeni sud utvrdio da tužiteljici pripada naknada štete zbog nemogućnosti korištenja dijela zemljišta u ukupnoj površini od 3.615 m² u visini njene tržišne vrijednosti u iznosu od 57.474,29 KM. Vještak šumarske struke jeste podijelio predmetnu parcelu na 2 dijela ali navedena podjela je izvršena isključivo jer se radi o dvije različite kategorije šuma reprezentant 1407 u površini od 3.615,00 m² predstavlja visoke šume hrasta, a reprezentant 4409 u površini od 4.518 m² predstavlja izdaničke šume hrasta. Na strani 9 pasus 3, te na strani 10 pasus 3 pobijane presude, prvostepeni sud navodi da je prilikom rudarske inspekcije 2018. godine utvrđeno da je osim zauzete površine od 533 m², potencijalno ugrožena (dakle ne i uništena) i dodatna površina od 1478 m² radi postavljanja sigurnosne završne kosine, pa prvostepeni sud bez adekvatnog vještačenja, po slobodnom uvjerenju zaključuje da se ugrožena površina (ne i uništena) povećala i da je to upravo dodatnih 3082 m² jer je od navedenog inspekcijskog pregleda prošlo više od 2 godine. Prvostepeni sud također pogrešno izvodi zaključak da je utvrdio da se tužiteljica obraćala šumarskoj inspekciji da izvrši doznaku stabala i da je inspekcija donijela zaključak o odbacivanju zahtjeva za odobrenje sječe upravo iz sigurnosnih razloga jer je dio nekretnine u površini od 3615 m² oštećen u toj mjeri da je izgubio svoju upotrebu i tržišnu vrijednost jer takav dokaz – zapisnik o inspekcijskom nadzoru šumarske inspekcije nie sproveden ovom postupku. Upravo iz činjenice da je po prijavi tužiteljice na lice mjesta izašla rudarska inspekcija, dakle ne šumarska, i da je inspekcija konstatovala da je osim površine od 533m² potencijalno ugrožena i dodatna površina radi postavljanja sigurnosne završne kosine, proizilaze 2 ključne činjenice a to su da je inspekcija konstatovala da se radi o potencijalno ugroženoj dodatnoj površini (dakle ne o ugroženoj) te proizilazi još bitnija činjenica a to je da su upravo rudarska i geološka struka jedine mjerodavne da utvrde da li je narušena geostatička ravnoteža zemljišta, ukoliko jeste u kojoj mjeri i u kojoj površini te dati mišljenje o postavljanju sigurnosne završne kosine i mogućnosti uspostave prijašnjeg stanja ostatka parcele tužiteljice. Obzirom da tužiteljica nije predložila vještačenje po vještaku geodetske odnosno rudarske struke, to po ocjeni žalitelja ista nije uspjela dokazati osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva. Tužiteljica pogotovo nije dokazala da se radi o površini od 3615 m² koliko je sud utvrdio u pobijanoj presudi obzirom da je vještak geodetske struke u svom nalazu i mišljenju naveo da je tuženi ušao u posjed nekretnine koja je vlasništvo tužiteljice i to u dijelu u površini od 533 m² gdje je vršio eksploataciju sirovine temelj ugovora o koncesiji zaključenog između Ministarstva privrede SBK/KSB i koji je utvrdio grešku za koordinatu x gdje je upisano 4860810, a treba da stoji 4859810. To znači da je tuženi vršio radove u granicama koncesionog područja, shodno ugovoru o koncesiji ali da je u samom ugovoru došlo do pogreške, koju je nesporno morao utvrditi davalac koncesije odnosno Ministarstvo privrede SBK/KSB koje je zbog navodne greške također odgovorno i pasivno legitimisano u ovoj pravnoj stvari. Na osnovu svega navedenog predlaže se donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u granicama razloga iz žalbe i po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Iz spisa predmeta, proizlazi da je tužiteljica po punomoćniku dana 01.07.2019.godine podnijela tužbu protiv tuženog radi naknade materijalne štete u iznosu od 60.000,00 KM, a ukoliko sud nađe da tužbeni zahtjev za naknadu materijalne štete nije osnovan, predložila je da sud onda naloži tuženom da tužiteljici preda u posjed zemljište u površini od 534 m² koje je u naravi dio parcele k.č. 1222/1 zv. Žeglice šuma 3. klase površine 8 133 m² iz z.k. ul. 311 KO ... u vlasništvu tužiteljice, te da tužiteljici naknadi štetu u iznosu od 20.000,00 KM, sve uz zakonsku zateznu kamatu počev od dana presuđenja pa do isplate i uz naknadu troškova postupka, odnosno u konačnici, a kako je to na glavnoj raspravi nakon provedenih vještačenja preinačila tužbeni zahtjev, traži da joj tuženi naknadi materijalnu štetu nastalu na označenoj nekretnini u visini od 109.051,61 KM.

Među parničnim strankama nije sporno da je tuženi koncesionar koji je sa Federacijom BiH - Srednjobosanskim kantonom, Ministarstvom privrede Travnik zaključio Ugovor o koncesiji za istraživanje i eksploataciju kamena krečnjaka na lokalitetu „Sutješčina“ Općina Kreševo br.04-18-291/14 od 16.06.2016.g. i da je ovim ugovorom tuženom data koncesija za istraživanje i eksploataciju kamena krečnjaka u granicama istražnog i eksploatacionog prostora „Sutješčina“, a u članu 2. Ugovora koordinatama točaka označenih slovima A, B, C i D definirano je istražno i eksploataciono područje čija površina iznosi 3 ha. Dakle, navedenim ugovorom je određeno područje za eksploataciju sa označenim granicama i položajem eksploatacionog polja.

Također, nije sporno da je tuženi shodno dobivenoj koncesiji formirao eksploataciono polje i izvodio rudarske radove na navedenom lokalitetu.

Sporno je da li je ove radove izvodio na parceli u vlasništvu tužiteljice odnosno da li je tuženi prilikom obavljanja rudarske djelatnosti na eksploatacionom polju zauzeo dio nekretnine u vlasništvu tužiteljice i da li je uslijed izvođenja ovih radova na zemljištu u vlasništvu tužiteljice nastala šteta i u kojem obimu i visini.

Cijeneći provedene dokaze kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi, i uz pravilnu primjenu pravila o teretu dokazivanja, prvostepeni sud je utvrdio slijedeće, a što se može sumirati na način:

-da je tužiteljica upisana kao vlasnik i posjednik nekretnine označene kao k.č.1222/1 „Žeglice“ šuma 3.klase površine 8133 m², u z.k.ul. br.311 KO ..., a kako to proizilazi iz predmetnog zk uložka te nalaza i mišljenja vještaka geodetske struke Eldina Đonlagić na koji stranke nisu imale primjedbi.

-da označena nekretnina tužiteljice graniči sa parcelama označenim kao k.č.1200, k.č. 1201 i k.č.1204 koje su u vlasništvu tuženog i nalazi se u neposrednoj blizini eksploatacionog polja.

-da je tuženi zauzeo dio zemljišta u vlasništvu tužiteljice u površini od 533 m² na kojoj je formirao eksploataciono polje – površinski kop i za koji dio tuženi ni ne spori vrijednost posječne drvene mase na istom.

-Iz nalaza vještaka geodetske struke je dalje utvrđeno da je u članu 2. Ugovora o koncesiji koordinatama tačaka A, B, C i D definirano istražno i eksploataciono područje, ali da u koordinatama tačke D postoji gruba greška za koordinatu X, je upisano 4860810, a treba da stoji 4859810 a što i situacija na terenu potvrđuje, dakle da se parcela k.č. 1222/1 većim dijelom nalazi u obuhvatu koncesije kako je to prikazano u prilogu 1 i 2 nalaza ovog vještaka. Ovaj vještak je također u prilogu 2 svog nalaza prikazao oblik parcele 1222/1-označeno linijom crvene boje, obuhvat koncesije – što je označeno linijom plave boje, te prikazao dimenzije kosina na i prema parceli 1222/1 nakon izvršenih radova na eksploataciji sirovine zajedno sa kotama terena – padnice terena nastale eksploatacijom označene šrafama plave boje.

-da u navedenom ugovoru o koncesiji postoji tehnička greška u koordinacionoj tački D potvrdio je i svjedok S. M., pomoćnik ministra za privredu SBK, a koji iskaz kao i nalaz i mišljenje vještaka geodetske struke je prvostepeni sud u cijelosti prihvatio i u konačnici utvrdio da se parcela tužiteljice nalazi u obuhvatu koncesije za istraživanje i eksploataciju kamena krečnjaka na lokalitetu „Sutješćina“.

Shodno prednjem te kod činjenice da predmetno zemljište nije deposedirano, kao i da je prema propisima Zakona o rudarstvu o ostavljanju sigurnosne završne kosine zbog završnih kosina površinskog kopa parcela još potencijalno ugrožena, a kako to proizilazi i na temelju zapisnika Ministarstva privrede SBK/KSB, Inspektorat Travnik broj 07-18-65/18 od 28.11.2018. godine, kada je na zahtjev tužiteljice rudarska inspekcija obavila inspekcijski nadzor na lice mjesta i tom prilikom utvrdila naprijed navedeno, o čemu su sačinili zapisnik sa geodetskim snimkom terena, prvostepeni sud nalazi da je tuženi odgovoran za nastalu štetu na nekretnini tužiteljice.

Na okolnosti utvrđivanja vrijednosti k.č. 1222/1 k.o. ... koja u naravi predstavlja šumu, vrste i mase posječenog drveta i ukupne vrijednosti drvene mase na istoj, vrijednosti sadnica i troškova podizanja novih nasada za slučaj da je moguć povrat u prijašnje stanje, odnosno mogućnost dosadašnjeg načina korištenja zemljišta i vrijednosti izgubljene reprodukcije provedeno je vještačenje po vještaku šumarske struke Izetu Frkatović. Na temelju nalaza i mišljenja vještaka šumarske struke, kao i pojašnjenja istog, koji je po primjedbama tuženog pojasnio metodologiju i kriterije te parametre na temelju kojih je iznio svoj zaključak, a koji je sud prihvatio kao potpun i urađen u skladu sa pravilima struke, a ovo pogotovo što isti obavlja poslove integralne zaštite šuma i sredstava te je kao takav ovlašten se izjašnjavati i sa aspekta sigurnosti, prvostepeni sud je utvrdio da zemljište površine 533 m² na kojem se nalazila šuma u kategoriji visokih šuma hrasta (reprezent 1407) je u potpunosti uništena te da vrijednost posječne drvene mase na istoj iznosi 1.341,85 KM dok dio ove parcele tužiteljice istog reprezentanta 1407 koji je potencijalno ugrožen, i ista kao takva oštećena i nepodobna za normalno gospodarenje šumama, tako da visina štete za drvnu masu ovog reprezentanta ukupno iznosi 3.249,29 KM, slijedom čega obračun vrijednosti zemljišta sveukupne površine od 3.615 m² iznosi 54.225,00 KM, to jest ukupna vrijednost posječne i neposječne drvene mase, kao i vrijednost ovog dijela zemljišta iznosi 57.474,29 KM, koje je sud prihvatio, a to je da je osim nesporno zauzete površine od 533 m², potencijalno ugrožena i dodatna površina koja se ima zauzeti radi ostavljanja

sigurnosne završne kosine, a koja je inspekcijskim pregledom utvrđena u površini od ukupno 1478 m², no imajući u vidu da je od ovog inspekcijskog pregleda proteklo 2 godine u kojem periodu je nastavljeno izvođenje radova na eksploataciji, i zbog čega je sud prihvatio da se ugrožena površina povećala, to jest da se radi o površini još od 3082 m², a što se sud uvjerio i na licu mjesta.

S tim u vezi prvostepeni sud je jasno obrazložio, a kako je i vještak naveo, da je osim nesporno zauzete površine potencijalno ugrožena i dodatna površina zbog neosiguranih završnih kosina jer je potrebno napraviti sigurnosnu završnu kosinu u smislu propisa o rudarstvu, a da je na temelju nalaza ovog vještaka utvrđeno da je visina škarpe eksploatacionog polja od 60 do 80 metara po vertikalnom profilu od 90 stepeni, a koje dimenzije kosina su prikazane u nalazu (prilog broj 2) da dio parcele u nastavku zauzete površine iznad pomenutog vertikalnog profila ima vidljive tragove djelovanja eksploziva kojim je razbijen krečnjak zbog čega sud zaključuje da je i ovaj dio tužiteljicine parcele u površini od 3082 m² u tolikoj mjeri oštećen da je tužiteljici onemogućeno dotadašnje korištenje, da se ne može više koristiti ni radi sigurnosti ljudi tim prije što se u neposrednoj blizini vrše radovi u kojima se koristi teška mehanizacija, kao i eksplozivna sredstva na razbijanju kamena zbog kojih su na površini vidljivi krateri nastali uslijed djelovanja eksplozije dakle, da u sadašnjem stanju zbog prvobitnog iskopa i stvaranja površinskog kopa i time nastale ogromne visinske razlike na samoj parceli, zbog posječene drvene mase i podmlatka te gubitka biološke reprodukcije nije moguće oštećeno zemljište dovesti u prvobitno stanje jer je to obzirom na naprijed navedeno stanje praktički neizvodivo i zbog čega je u konačnici dosudio tužiteljici naprijed utvrđeni iznos dok, je u preostalom dijelu tužbenog zahtjeva za naknadu materijalne štete na preostalom dijelu nekretnine i to u visini od 51.577,32 KM istu odbio kao neosnovanu. Naime, u tom pravcu prvostepeni sud obrazlaže da prihvata da je zbog blizine kamenoloma i eksploatacije sirovine u neposrednoj blizini oštećen i preostali dio parcele u nastavku u površini od 4518 m², koji također nije eksploatisan i nastavlja se na prethodnu površinu i koji predstavlja drugu kategoriju šuma (reprezent 4409) no, cijeni da isti još uvijek ima određenu vrijednost odnosno kako tužiteljica odlučnu činjenicu da bi za ovaj dio predmetne parcele imala pravo na naknadu štete zbog smanjene vrijednosti ovog dijela zemljišta u visini razlike između vrijednosti predmetnog zemljišta da isto nije oštećeno, a koja vrijednost je utvrđena provedenim vještačenjem i sadašnjoj vrijednosti zemljišta, što tužiteljica u konkretnom slučaju nije dokazala pa je donio odluku kao u stavu drugom pobijane presude. Odluka o zateznoj kamati temelj se na odredbi člana 277. Zakona o obligacionim odnosima dok se odluka o troškovima postupka temelj na odredbi člana 386. stav 2. 387. stav 1. i 2. Zakona o parničnom postupku.

Za ovakvu svoju odluku prvostepeni sud je iznio potpuno jasne i uvjerljive razloge u obrazloženju pobijane odluke.

Prije svega, ovaj sud nalazi da prigovor pasivne legitimacije nije osnovan.

Ovo iz razloga što je ugovorom o koncesiji u članu 5. propisano da se koncesionar, a ovdje tuženi, obavezuje da će istraživanje, eksploataciju i preradu kamena krečnjaka vršiti u skladu sa važećim zakonima koji uređuju oblast istraživanja i eksploatacije mineralnih sirovina, zaštite okoliša, zaštite na radu i drugim važećim zakonima, propisima i standardima, projektima i odredbama ugovora, a da je članom 26. propisana obaveza da isti radove vrši tako da trećim licima ne načini štetu, odnosno

negativne manifestacije i utjecaje na biljni i životinjski svijet, dok je članom 27. jasno propisano da ukoliko i pored pažnje koncesionara, prilikom eksploatacije mineralnih sirovina nastane šteta za treća lica, prirodni okoliš ili drugi vid štete, koncesionar je obavezan sanirati štetu, vratiti u prvobitno stanje oštećenu stvar, odnosno na drugi način nadoknaditi štetu osim ukoliko dokaže oslobađanje od odgovornosti, shodno zakonu o obligacionim odnosima, pa kako tuženi nije dokazao razloge zbog kojih bi bio oslobođen za naknadu naprijed utvrđene štete tužiteljici, to shodno navedenim ugovornim obavezama, te kod nesporne činjenice da je tuženi vršio opisane radove na parceli tužiteljice, žalitelj neosnovano prigovara da je predmetna tužba trebala biti usmjerena prema koncesoru, a ne prema njemu kao koncesionaru. Činjenica da je tuženi vršio radove na temelju ugovora o koncesiji na označenim koordinata, za koje je ustanovljena greška, samo po sebi ne oslobađa tuženog od odgovornosti jer je to odnos između koncesora i koncesionara, pa kako isti uostalom i nije dokazao da je do štete došlo isključivo krivicom koncesora ili pak djelimično, a teret dokaza je na istome, a niti tako nešto proizilazi iz iskaza svjedoka S. M., zbog čega pravilno prvostepeni sud zaključuje da tuženi jeste dužan isplatiti oštećenoj naznačeni iznos na ime naknade štete s pozivom na odredbu člana 185. i 189. Zakona o obligacionim odnosima.

Također, pravilno je prvostepeni sud utvrdio da je tuženi dužan nadoknaditi štetu tužiteljici ne samo za potpuno uništeni dio parcele u površini od 533 m² (koji se odnosi na uništeno zemljište i šumu reprezentanta 1407) već i za preostali dio koji se nastavlja na isti, a koje je obraslom visokom šumom (reprezentanta 1407), i iako nije eksploatisan, jer izvedeni radovi su se očito negativno manifestovali na upotrebu održavanje i korištenje predmetne nekretnine i biljnog svijeta-šume u preostalom dijelu (gubitak biološke reprodukcije...), a kako je to detaljno obraloženo i pojašnjeno od strane vještaka šumarske struke i koji jeste u datom slučaju odgovarajući vještak za očitovanje na ove odlučne činjenice u predmetnom sporu. Kod okolnosti da je već od strane rudarske inspekcije (zapisnik od 2018. godine) utvrđeno da je izvođenjem radova kojom je uništena parcela u dijelu površine 533 m² u potpunosti, a da po propisima iz oblasti rudarstva o ostavljanju sigurnosne završne kosine površinskog kopa ista parcela je još potencijalno ugrožena za dodatnih 944 m² što sve skupa iznosi 1478 m², pa kako tuženi i ne tvrdi da je poduzeo odgovarajuće mjere u smislu naprijed navedenog, već da i dalje obavlja eksploataciju a što se sud uvjerio i na licu mjesta prilikom obavljanja uviđaja 2020. godine, dakle po proteku od dvije godine, ne čini proizvoljnim prednju ocjenu dokaza suda i utvrđenog činjeničnog stanja, a to je da pored iskazane visine štete za potpuno uništeni dio, postoji šteta i za preostali dio u nastavku tj. za ukupnu površinu od 3.615 (reprezentanta 1407 sve kategorija šume visokog hrasta), obzirom da je isto nesigurno i nepodobno iz aspekta šumarstva a kako je to vještak šumarske struke i pojasnio tj. vezano za rad i normalnog gospodarenja, pa kako nije moguće u ovom dijelu dovesti parcelu u prvobitno stanje iz razloga koji su potpuno jasni, logični i uvjerljivi, a to je zbog nagiba terena (vertikalni profil od 90 %) koju visinu s kotama je također prikazao i vještak geodetske struke, daljeg ispitivanja, bušenja i stavljanja eksplozivnih sredstava u bušotine... a imajući u vidu da isti kao inženjer šumarstva ima 36 godina iskustva, a na poslovima integralne zaštite šuma zadnjih 17 godina, to i po ocjeni ovog suda se neosnovano prigovara da ovaj vještak nije mogao odgovoriti postavljenom zadatku odnosno da tužiteljica nije uspjela dokazati osnov i visinu tužbenog zahtjeva jer nije predložila vještačenje po vještaku geološke odnosno rudarske struke.

Prema tome, kako tuženi kao koncesionar sa jasno utvrđenim obavezama, svoje navode kojima osporava navode i dokaze tužiteljice nije uspio uvjeriti sud o osnovanost istih, a niti iz izvedenih dokaza se može zaključiti drugačije, pa kako je suprotno razlozima žalbe, prvostepeni sud svoje uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva formirao na temelju cjelokupne dokazne građe, njihovom ocjenom kako pojedinačno, tako i dovodeći iste u međusobnu vezu, dakle na način kako je to propisano odredbom člana 8. Zakona o parničnom postupku, te iznio prednje utvrđenje na koje je pravilno primijenio materijalno pravo, koje u cijelosti prihvata i ovaj sud, to se žalitelj radi nepotrebnog ponavljanja upućuje na potpuno činjenično i pravno obrazloženje prvostepenog suda.

U pogledu ostalih razloga žalbe ovaj sud nalazi da isti nisu od uticaja na drugačiju odluku ovog suda, pa ih nije posebno ni obrazlagao u smislu člana 231. Zakona o parničnom postupku.

Stoga, kako nije bilo ni povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi kao drugostepeni po službenoj dužnosti, to je ovaj sud odlučio kao u izreci presude temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednik vijeća

Davor Kelava